

מתחלה גם על טלית גדול ולא הפסיק ביניהם בשיטה או בדברים אחרים, אינו צריך לחזור ולברך:
יד. * אם פשט טליתו, אפלו היה דעתו לחזור ולהתעטף בו מיד, ^(ט) צריך לברך בשיחזור ויתעטף בו. הגה * ויש אומרים ^(ט) שאין מברכין * אם היה דעתו לחזור ולהתעטף בו (אגודה סימן לה). ויש אומרים ^(טז) דוקא כשנשאר עליו ^(טז) טלית קטן, והכי נהגין (שם) (עין לקמן סימן כה סעיף יב): **טו. ^(י) אם נפלה**

צ. בית יוסף חשבי
הלקט והאגדה בשם
מהר"ם ק. נהגין יוסף
בשם הריטב"א בשם רבו
ור"י בסוף פרק קמא
דברכות.

שערי תשובה

(טו) טלית קטן. ט"ז כתב. לענין מנעשה ודאי ספק ברכות להקל ואין לברך שנית אם היה דעתו לחזור ולהתעטף בו אפלו לא נשאר עליו טלית קטן. כמו שפסק רמ"א סימן כה לענין תפלין באם היה דעתו עליו דאין צריך לחזור ולברך. עד כאן. ומגן אברהם כתב, דברי הבי"ח עקר, שכתב דמהר"ח א"ר בשהסדיר סתם לכן כשנשאר עליו טלית קטן צריך לא הפסיק דעתו מן המצוה, עין שם. משמע נמי באם דעתו לחזור ולהתעטף, אפלו לא נשאר עליו טלית קטן אין צריך לברך. ומנה, אם לא היה דעתו ללבש מיד, לא מהני אם נשאר עליו טלית קטן. וצריך לברך. ואז אין צריך לבדוק הציצית כשחזר ולקבשו, מגן אברהם סימן יג סעיף קטן ה. וצ"ע מ"ג אברהם סימן זה. ולכלי עלמא אם פשט טליתו כבקר ונשאר עליו טלית קטן וחזר ולקבש טליתו כמנהגו, אף על פי שהיה בדעתו כשפשטו בשחירת לחזור וללבש כמנהגו אפלו הכי צריך לברך. משום דשהיה כל כך. עלת תמיד, וכן כתב בשערי הנדולה בהנהגת בית יוסף סעיף ה. עין שם שהאריך: (טז) נפלה טליתו. וכתב. וכלי עלמא מודה, דאם נפלה בלא דעת ואזנא לה (מ) אמת, אפלו נשאר עליו טלית קטן לא מהני, כמו שכתב בסעיף קטן שלפני זה. ואם נפלה מזה כל היום, אף על פי שנשאר בידי צריך לברך, דאזנא לה מצותה, דמצות עטוף בגופו, מ"ג אברהם:

וכיצד בו, לא גרע משיטה. ולפי מה שכתבנו לעיל דעת התבואות שור דאיכא דעת שאין צריך לברך ברכה. פי כל ספק ברכה להקל, אם בן דאא הדין בהפסק ברכה הדין בן שאין צריך לברך. וכדי לצאת מיד פלגא, יש לעשות כמו שכתבתי לעיל מדברי התבואות שור בשם ב"ר שחיה לשיטה, עין שם: o טלית קטן. עין באר היטב. ודעת הלבוש דהשלחן צדק, וכן כתב בשם הדומה צבי ושי"ר נגזת הגדולה שחזר וברך אפלו נשאר עליו טלית קטן. והדעה לצאת מיד פלגא בזה אי אפשר לו לעשות התקנה של התבואות שור שכתבתי לעיל, דכיון שעומד במשך וזמן הפלה אי אפשר שישיר דעתו מן הדין לבישת טלית, וכן כתב בתבואות שור שם אהיה דמהר"ם, שאם היה חלב טלית קטן ומברך עליו לא היה אפשר להפסיק דעתו כלל מלבש טלית גדול, דהו"ד כחייב אפלו להתעטף בו בשעת הפלה, ולא היה יכול לעשות כל כך הפסק ביניהם כדי לגרש ברכה שאינה צריכה, הא אם היה אפשר לו להפסיק דעתו שאינו דעה ללבש טלית עז, אין זה גרש ברכה. ולכן נראה שיהיה לעשות לכתב בשעת ברכה ולגמור בדעתו שלא תפסק ברכה זו רק לבישה הראשונה לבי, ואז אינה פוסקת מפשיטה ואין אף שדעתו לחזור וללבש ויש עליו טלית קטן, וצריך שכתב בתבואות שור בשם הפרי חזק שכתבתי לעיל סעיף קטן יב. ואף שבתבואות שור נראה בה נקרא וכתב, דלא מהני מה שמוחש, הינו, לפי שהמקנים לישטו לפניו ומכין לשחטם לא מהני מה שמוחש שאין פוסק שחיתו בברכה זו, אבל בזה שפיר יש לומר שאין מברך רק על מעשה לבישה זו, ואם נשטו ויחזר וילבש, פנים ודעות באו לכאן. ולדעת דמלתא יש להפסיק גם בן באינה שיתה לאינה צדק. שיהיה נחשב כהפסק דעתו, וכבר כתבתי בשם התבואות שור דהאי גתא לא היה נגזרם ברכה שאינה צריכה, דמפר להבנים עצמו לספק זה מלכנס בספק שנמצא לברך, וכן אני ט"ה ומפל מקום דהאיל תמנין דמתרמי שצריך לשטו כשעומד בתפלה במקומות שאין להפסיק. לכן אני גומר בדעתי שלא יפסק הברכה כשאצטרך לשטו בשעה שיש רשות להפסיק בדבר, ואז מרם לבישה אני מפסיק באינה מלוח וחוזר ולבש בברכה. ומפל מקום כשאצטרך שצריך לשטו במקום שאין רשות להפסיק, יהיה כח הברכה הראשונה עומדת במקומה כיון שפושט על מנת ללבש מיד, וגם נראה עליו טלית קטן, ומהני לצאת מיד ברכה מלבישה שניה, על כל פנים לדעת הרמ"א ודעתה. ופי שנהגו בן כמה פוסקים לכתב בשעת ברכה לשם כך, אף אם אינו מכין אחר כך מנעשה הברכה בסתם, מסתמא על דעת מהר"ם דאא מברך. ודין המקומות שאין רשות להפסיק, יבאר בהלכות קריאת שמע בעזרת ה' ויברך. וצ"ע בשו"ת בית יעקב סימן טו, שאם דר בחצר המסוק לבית הנקטת שאין בחצר עשירים ושושנים אמה, אין החלוק הפסק, עין שם, אף במקום אברהם מברך דדוקא אם שניהם בבית אחו לא חושב הפסק מחזר לשטו, עין שם ובש"י ורמב"ם דמקום צדי, וכתב בשו"ת פני יהושע כתב יד סימן יח, בזה שנהג חכם אהרן לפרש דברי השר"ף שכתב בסעיף קטן לפני לבית הפסק כח, הינו, שכתב לא נכנס אלא חזר ולבש מיד, אבל נכנס צריך לברך, דאיכא בגמרא, ודפני יהושע וז"ל דהו"ד דבריו דאפלו נכנס קאמר השר"ף, לפי שדעתו ללבש מיד ביציאתו אפשר שאין צריך לברך, עין שם, וכן דעת כל האחרונים לפי דעת השר"ף:

באר הגולה

הטלית גדול לפניו בשעת ברכה. ופלא על מפרשי השלחן ערוך שלא בארו כל זה: **יד. * אם פשט טליתו וכו' צריך לברך וכו'.** עין במשנה ברורה כמה שכתבנו, ועין לעיל בסעיף קטן לא, דהינו דמוכח שם מהמגן אברהם דאם בשעת הברכה היה דעתו שישפשטו ויחזר וילבשו, לכלי עלמא אין צריך לחזור ולברך. וזהו לעניות דעתי העצה היעוצה שיהיה בזה כל הדעות, שצריך בשעת ברכה שאם יצטרך לפשטו שיחזור וילבשו. ועין בשערי תשובה: * ויש אומרים שאין מברכין וכו'. עין במשנה ברורה כמה שכתבנו דאם לא לבש מיד, או צריך לברך לכלי עלמא בכל גווי, ועין בספר ארצות החיים בשם תשובת קול אליהו, ולפי זה, היצא מבית המרחץ צריך ברכה שנית על הטלית קטן, ואיכא הפסק גדול, וכתב בן כשם רבני קשישי וירושלמי, עד כאן לשונו. והעולם אין נוהגין לאור בזה, ואפשר ששעמם דלא ש"ך בזה הפסח הדעת, שכתב הוא לחזור וללבש את בגדיו. ולכאורה נראה דלא מהני בזה אפלו אם יכון כבקר בעת הכרעה שישפשטו ויחזר וילבשו, כיון דממשעם הפסק אתינן עלה, ואפשר לומר דכשמוכרין לזה בעת ברכה כבקר לא ש"ך בזה הפסק בין הפשיטה והלבישה, והברכה קאי על לבישה השנית. ועי' דממשעם מהמגן אברהם דעצה זו מהני אפלו להבית יוסף דסביבא לה דתכף שפשט אונא לה המצוה, ולא מהני מה שנהג דעתו לחזור וללבש, ועל כרחו משום דהברכה קאי על לבישה השנית. ואפשר לדחות דסביבא לה דעל ידי הנהגה שמוכרין לזה בשעת ברכה מהני אחר כך סמיכת הפשיטה להלבישה, וצריך עיון. והנה מדברי הבי"ח בסימן זה משמע דמרחץ לא חושב הפסק לגבי טלית קטן, ואולי יש לחלק בין אם שנהג הרבה אם לא, והבית אורי דלא שנהג. ויותר טוב שצריך כבקר בעת הכרעה שלא תפסק בברכה זו להטלית קטן רק עד שישפשטו בבית המרחץ, ואז יוכל לברך אחר כך לכלי עלמא. ועין בשערי תשובה: * אם היה דעתו וכו'. עין במשנה ברורה מסקנת האחרונים בזה, על כן סתמתי

משנה ברורה

לכש בתוך זה והטלית גדול בתוך אחר, דשנוי מקום לא הוי מתוך לתדר, כיון דהיה דעתו לזה, ובדלקמן בסימן רעג סוף סעיף א. ומה שכתב בשו"ת הוא אפלו (ט) תבה אמת. ועין לעיל בסעיף קטן כח כמה שכתבנו בשם האחרונים לדינא: **יד. (טז) צריך לברך.** אפלו נשאר עליו טלית קטן, ואפלו אם תכף נתעטף בו ולא שנה מקומו כלל ביניהם, דהפשיטה גופא הפסק הוא בזה. ועין לעיל בסימן זה סעיף קטן לא, מה שכתבנו שם: (טז) שאין מברכין. אפלו אם בעת הפשיטה לא נשאר עליו טלית קטן, (טז) וכן פסקו האחרונים. וטעם ה"ש אומרים הוא, דכיון דבעת הפשיטה היה דעתו תכף ללבשו, וכן עשה, לא הוי הפשיטה הפסק, ואפלו אם שנה מקומו ביניהם, כגון שפשט אותו לכנס לבית הכסא וכל כיצא בזה, לא הוי השנוי מקום בזה הפסק, כיון שחזר ולבש אותו טלית עצמו. ואינו דומה למה דהסכימו הפוסקים בסימן כה (פסעיף יב, ועין שם במשנה ברורה) דאם פשט תפלין אדעתא לכנס לבית הכסא הוי הפסק על ידי זה, דשאי התם כיון דבית הכסא אסור בתפלין הוי הפסק גמור, מה שאין בן בטלית דמדניא אינו אסור, רק דאינו נכון לעשות בן, על כן לא הוי הפסק על ידי זה. ודע, (טז) דאם בעת הפשיטה לא היה דעתו ללבש מיד רק אחר איזה זמן, אף שאחר כך חזר ונתעטף בו מיד, לכלי עלמא צריך לחזור ולברך ואפלו אם נשאר עליו טלית קטן, דתכף שפשטו אונא לה המצוה. והוא הדין להפך, אם בעת הפשיטה היה דעתו ללבש מיד, ואמר כך לשתתא (טז) איזה זמן והסית דעתו, גם בזה לכלי עלמא צריך לחזור ולברך אפלו אם נשאר עליו טלית קטן: (טז) דוקא כשנשאר. האחרונים פסקו כה"ש אומרים הנה, אף (טז) דמסקי דה"ש אומרים הנה לא איירי רק כשפשט הטלית

שער הציצין

(גל) אליה רבה לקמן בסימן וי התבואות שור ביורה דעה בסימן יט: **יד. (גג) תכין ודעלת מיד ודעלת רבה ושאר אחרונים:** (גג) מגן אברהם ומהר"א: (גל) מהר"א, עין שם דכתב דדוקא אם מויד מיד: (גג) בי"ח ומגן אברהם ומהר"א:

לוח עמוד הימני: יום ו יב סיון תשסב * יום ו טז אייר תשסו * שבוע כב ניסן תשעב * יום א כח אדר תשעו * יום ב אדר ב תשסב